

České republice Rusko již dávno zaplatilo všechny dluhy ze sovětské éry. Němci o reparacích nechtějí ani slyšet - kdy nám zaplatí obrovské dluhy po hitlerovské říši?

- CZ24 News | 10. února 2022

České republice Rusko již dávno zaplatilo dluhy ze sovětské éry

Rusko je nástupnickým státem SSSR. Z hlediska mezinárodního práva je proto povinno zaplatit dluhy sovětského státu.

I nám Rusko již před několika lety zaplatilo sovětský dluh. Nemuseli jsme ani moc naléhat a peníze jsme dostali. Šlo celkem asi o 72 miliard korun, které nám Rusko splácelo podle mezivládní smlouvy z roku 1994.

Pokud si představujete, že nástupnické státy běžně platí dluhy po svém předchůdci, jste na velkém omylu.

Nemusíme chodit ani moc daleko. SRN je nástupnickým státem hitlerovského Německa. Podle mezinárodních dohod, zvláště pak podle Pařížské reparační dohody, je povinné zaplatit reparace. Tuto povinnost mu ukládá i jeden z hlavních principů mezinárodního práva, který říká, že povinností agresora je uhradit svým obětem všechny škody, které jim agresí vznikly.

Takže Rusko, jež je označováno za říši zla, nám dluhy splatilo. Německo, které naši germanofilové vynášejí až do nebe, nejenže nám reparace nezaplatilo, zatím jeho platby dosahují asi 0,44 procenta z celkové dlužné částky, ale dokonce nemá prachžádnou chuť nám něco dále zaplatit. Jak potom o něm někdo ještě může mluvit jako o zvlášť dobrém spojenci?

Již naši předkové dobře věděli, že dobré účty dělají dobré přátele.

Poslední dluhy po SSSR Rusko zaplatilo, kdy SRN zaplatí dluhy po hitlerovské říši?

A jak tuto povinnost plní Německo? SRN nám dluhuje na reparacích na 360 miliard předválečných korun, tj. o hodně více než 5 bilionů dnešních korun. Jde však o částku neúplnou. Nejsou do ní započítány běžné úroky. Rovněž odborníci musí stanovit přepočet korun z roku 1938, v nichž je částka 360 miliard stanovena, na dnešní koruny. Z uvedené sumy nám Německo dosud zaplatilo necelých půl procenta.

Od 70. let nám kancléři Německa či ministři zahraničních věcí a jiní němečtí politici slibovali, že nám reparace zaplatí, ale až po sjednocení Německa. To nám ještě sliboval i H.-D. Genscher, který jen prosil o to, abychom měli ještě strpení nějakou dobu. Německo se sjednocuje a jakmile dojde i ke skutečnému sjednocení, rychle se o reparacích dohodneme. Pak ještě Němci argumentovali, že čas jim zabírají celoněmecké volby. A potom...

Co bylo po tom? Nic! Němci s námi o reparacích odmítli jednat. Včerejší naši mocipáni v čele se Sobotkou, předsedou vlády ČR, se snažili nás přesvědčit, že jsme se reparací vzdali, a to Česko-německou deklaraci z r. 1997. Co k tomu dodat? Dnes nám říkají, že není vhodné nastolovat otázku reparací. Někteří „naši“ ústavní činitelé v tom kroku, pokud bychom ho udělali, vidí téměř světové zemětřesení. Jaká je skutečnost?

Německo je povinným státem. A to se svých povinností zaplatit reparace nemohlo vzdát. Tato jeho povinnost vyplývá z mnohostranných mezinárodních smluv a uvedeného principu mezinárodního práva o agresorovi a jeho obětech. My se proto nemůžeme ani tvářit, že by Německo se své povinnosti zaplatit reparace zbavilo. Ta jeho povinnost trvá. A trvá i naše právo na reparace.

I nejmenší finanční příspěvek velice pomáhá! Děkujeme!

CHCI PŘISPĚT

Nebylo z hlediska mezinárodního práva možné, aby deklarace zbavila povinnosti agresora a práv jeho oběti, které bylo založeno mnohostrannými mezinárodními smlouvami. Pařížská reparační smlouva měla 18 signatářů, a proto, aby se změnily povinnosti a práva stanovená touto smlouvou, by bylo třeba, aby všichni původní signatáři se na novém obsahu smlouvy dohodli. To se nestalo. Tvářit se, že jsme tak mohli učinit sami s Německem, je, jak jsme přesvědčeni, právní diletantismus.

Stručně řečeno. Povinnost Německa nám, a nejen nám, zaplatit reparace trvá, a rovněž je nezměněno i naše právo na reparace. Nyní jde o to, abychom začali jednat, aby nám Německo reparace zaplatilo.

Média hlavního proudu nás snad denně přesvědčují o tom, jak dosud nebývale dobré vztahy mezi ČR a SRN existují. S Německem jsme dokonce vedli i tzv. strategický dialog, který nás k němu přibližoval. Tak co Německu ještě brání, aby nám zaplatilo reparace? Je to údajně náš spojenec. Jistě němečtí mocipáni také ví, že dobré účty dělají dobré přátele. Rusko se nám česká i německá média naopak snaží vylíčit, a to již dlouhodobě, jako říši zla. Ale jak je to možné, že tato tzv. říše zla nám dluh ze sovětské éry zaplatila, ale skvělá a přátelská německá mocnost tak nechce učinit ani náhodou? A tak si můžeme položit otázku, kdo s námi skutečně přátelsky a spojenecky jedná? Je to Rusko nebo Německo? Myslím si, že další slova jsou zcela zbytečná.

Podle našeho názoru je zaplacení reparací Německem krokem k obnově právních vztahů nejen mezi námi a ním. Německo ani my s ním společně nemůžeme měnit ani Pařížskou reparační dohodu, natožpak principy mezinárodního práva. Zaplacením reparací Německem, a to nejen nám, ale i Polsku, Řecku, dojde ke zhojení mezinárodního práva, které je v současnosti ve stavu dlouhodobého porušování. Obnovme panství práva i v této oblasti!

Dluhy mezi státy a jejich splácení . Rusové vše zaplatili. Němci o reparacích dodnes nechťejí ani slyšet

Ruská federace zdělila ze sovětské doby 105 miliard dluhů. Všichni víme, jak vypadala jelcinovská éra vládnutí. Nezaměstnanost, bída, rozkrádání národního bohatství, prostě ekonomická katastrofa. Putin se snažil ekonomiku vzkřísit a rozvíjet. což se mu podařilo.

V takových podmínkách Rusko vytvářelo rezervy, aby mohlo splácet dluhy ze sovětské éry. Vyšlo to. Rusové zaplatili všech 105 miliard dolarů svým věřitelům a nadto některým dlužníkům dluh odpustili.

Velkým dlužníkem několika států je Německo. Dluhuje přibližně přes 1,5 bilionu dolarů. Řecko dodnes usiluje i o vrácení některých významných uměleckých děl, které Němci při svém ústupu z Řecka sebou odvezli. Poláci požadují po Německu 850 miliard dolarů jako náhradu škod, které jim Němci způsobili v průběhu války. Mnozí z nás si pamatují snímky Varšavy, již Němci při svém ústupu z města téměř celou zničili.

Řecko reparace vyčíslilo na hodně přes 300 miliard euro a nadto vzneslo požadavek, aby Německo určité předměty, které Řecku ukradlo, vrátilo. Reparace ve výši 360 miliard předválečných korun požadujeme na Německu my. Nadto za každý rok v prodlení placení reparací Německo je nám povinno zaplatit stanovený úrok.

Německo obecně odmítá platit reparace. Uvádí všechny možné důvody nebo v krátkosti říká, že otázka reparací je již vyřešena. A tím, jak jsou Němci přesvědčeni, vše pro ně končí.

Nedávno si však sami naběhli na vidle. Uznali své genocidní chování vůči Namibijcům, jejichž předky v době kolem přelomu 19. a 20. vyvražďovali. Dokonce jsou ochotni se za své zločiny omluvit a investovat v Namibii 1,1 miliardy euro.

Jsem přesvědčen, že pokud uvedenou dohodu o genocidě Namibicům skuteční, budou nuceni, až již budou chtít nebo nebudou, zahájit jednání jak s Řeckem Polskem tak také i s námi. Jde totiž o precedens, který bude sloužit jako vzor, k řešení obdobných případů.

Závěrem takové malé zamyšlení nad současným postupem Německa vůči Namibii. Namibijci nemají zdaleka tolik síly politické ani ekonomické jako předmětné evropské státy. Nadto ty nikdy nebyly de iure německou kolonií. Namibijci projevili v jednání s Němci velkou rozhodnost, a právě to je i pro evropské státy příkladem. V průběhu jednání Namibijci odmítli odškodnění zhruba ve výši 10 milionů euro, jak nabízeli Němci. **Rada náčelníků tuto částku označila jako směšnou, jako urážlivou. A tak jednání probíhala dále. Dohoda nyní je na zmíněné více než miliardy euro.**

Co z toho vyplývá pro nás, ČR? Že naši příslušní ústavní činitelé by měli projevit mnohem více odvahy než dosud. Od „opatrnosti“, velmi slušně řečeno, by měli přejít k činům a diplomatickou cestou požádat Německo o co nejrychlejší zahájení jednání o reparacích, které nám dluží.

Vyprávět nám místo toho, že v Česko-německé deklaraci jsme se zavázali nevznášet vůči Německu žádné požadavky z minulosti a že Německo tuto deklaraci dodržuje, je již dlouhodobě zcela nepřesvědčivé. Je v rozporu s realitou. Zní pohádkově. Nejen landsmani usilují o zrušení tzv. Benešových dekretů, ale také i někteří němečtí ústavní činitelé se k nim připojují, např. hlasitě a veřejně se zrušení dekretů dovolává i Horst Seehofer, současný spolkový ministr vnitra. Přičemž úsilí o zrušení dekretů prezidenta republiky sleduje nejen finanční prospěch, ale také i zásadní změnu vnitřních poměrů v republice. A kdože již dlouhodobě volá po právu na původní vlast? Landsmani! Ti dokonce oznámili své úmysly na vytvoření nového zdravého srdce Evropy, které by zahrnulo jižní

Německo a bývalé země podunajské monarchie. Vytvoření tohoto složeného státního celku označilo za úkol nejen bavorské, ale i české politiky. V tomto soustátí by se ČR samozřejmě měla stát jen zemí a ztratit svou státnost. Tak bychom se měli vrátit před rok 1918.

Ale i k tomu naši příslušní ústavní činitelé ČR, ač by měli křičet z plných hrdel, mlčí. My s uvažovaným řešením nesouhlasíme. Reparace od Německa chceme získat. Umožní nám to řešit současnou krizovou situaci. Oddlužit republiku, investovat stamiliardy korun do ekonomiky i sociální oblasti. I chudým občanům umožnit důstojně přežít těžkou dobu, jež nás již nyní začíná tláčit do kolen a zítra...?

AUTOR: Dr. O. Tuleškov, J. Skalský

Zdroj: České Národní Listy